

DIANA
GABALDON

CRUCEA DE FOC

VOL. I

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

Cuprins

<i>Mulțumiri</i>	7
------------------------	---

CRUCEA DE FOC

PARTEA ÎNTÂI. *IN MEDIAS RES*

1. Fericită va fi mireasa scăldată în razele soarelui	17
2. Pâinile și peștii.....	54
3. Umori biliare.....	82
4. Daruri de nuntă.....	96
5. Mare agitație	105
6. <i>Auld Lang Syne</i>	114
7. Șrapnele	135
8. Vătaful	145
9. Sămânța discordiei.....	158
10. Darurile bunicii Bacon	168
11. Mândrie	178
12. Virtute	189
13. Fasole și grătar	207
14. Fericită e mireasa asupra căreia strălucește lumina lunii	257
15. Flăcările declarației	263
16. În noaptea în care nunta e a noastră	270
17. Foc de veghe	278

PARTEA A DOUA. CHEMAREA CĂPETENIEI

18. Nicăieri nu este ca acasă.....	287
19. Diavolul pe care îl cunoști.....	323
20. Lecții de tragere	334
21. Douăzeci-douăzeci.....	357
22. Crucea de foc	365
23. Bardul	403
24. Jocul cu focul.....	411
25. Îngerul odihnei mele.....	419

PARTEA A TREIA. ALARME ȘI CĂLĂTORII

26. Apare miliția.....	431
27. Chemarea morții	460
28. Brownsville.....	499
29. O treime de capră.....	507
30. Odraslele Satanei	531
31. Orfana viscolului	546
32. Misiune îndeplinită.....	563

PARTEA A PATRA. NU AUD MUZICĂ, CI RĂPĂIT DE TOBE

33. Acasă de Crăciun	593
34. Farmece	607
35. Anul Nou	615
36. Lumi nevăzute	633
37. Mesaje poștale.....	649
38. Vremea viselor.....	660

PARTEA ÎNTÂI

IN MEDIAS RES¹

¹ „În miezul lucrurilor“ (lat.), din *Arta poetică* de Horațiu (n. tr.).

PARTEA ÎNTÂI

IN MEDIA S RES

1

FERICITĂ VA FI MIREASA SCĂLDATĂ ÎN RAZELE SOARELUI

Mount Helicon

Colonia Regală a Carolinei de Nord

Sfârșitul lunii octombrie 1770

Încă având pe buze gustul sărutului primului meu soț, am simțit răpăitul ploii pe pânza de sac. Dezorientată, am clipit și, din reflex, mi-am dus degetele la gură. Pentru a păstra senzația sau pentru a o ascunde? m-am întrebat chiar în timp ce făceam asta.

Jamie s-a foit lângă mine și a murmurat ceva în somn, iar mișcarea lui a stârnit un val proaspăt de aromă de cedru din crengile care se aflau sub pilota noastră. Probabil că trecerea fantomei îl tulburase. M-am încruntat spre spațiul gol din afara adăpostului nostru improvizat.

Dispari, Frank, am zis în gând cu hotărâre.

Afară era încă întuneric, însă ceața care se înălța din pământul umed avea o culoare cenușie strălucitoare; zorile nu erau departe. Nimic nu se clintea, nici înăuntru, nici afară, dar am avut senzația clară a unui amuzament ironic a cărui reverberație îmi atingea extrem de ușor pielea.

N-ar trebui să vin acolo pentru a o vedea căsătorită?

Nu mi-am dat seama dacă aceste vorbe se înfiripaseră în mintea mea sau dacă ele – și acel sărut – erau doar rodul subconștientului meu. Adormisem frământată de gânduri legate de pregătirile pentru nuntă, deci nu era deloc de mirare că mă trezisesem din vise despre nunți. Și despre nopțile nunților.

Mi-am netezit muselina mototolită a cămășii de noapte, constatănd neliniștită că poalele ei mi se ridicaseră până în talie și că pielea mea era încălzită și de altceva decât de somn. Nu mi-am amintit nimic concret despre visul care mă trezise; doar un amestec difuz de imagini și senzații. M-am gândit că poate era un lucru bun.

M-am întors pe ramurile care foșneau și m-am lipit mai strâns de Jamie. Era cald și mirosea plăcut a fum de lemne și a whisky, la care se adăuga o aromă slabă de masculinitate, precum sunetul profund al unei coarde care încă vibrează. M-am întins foarte încet, arcuindu-mi spatulele astfel că i-am atins bazinul cu pelvisul meu. Dacă dormea adânc sau nu avea chef, gestul fusese suficient de delicat ca să treacă neobservat; dacă nu...

Nu dormea profund. Cu ochii încă închiși, a zâmbit slab, apoi mâna lui mare a alunecat încet pe spinarea mea, oprindu-se pe fundul meu și prinzându-l ferm.

– Mm? a făcut el. Hmmm.

A oftat, s-a relaxat și a adormit din nou.

Liniștită, m-am cuibărit mai aproape de el. Prezența fizică a lui Jamie era mai mult decât suficientă pentru a alunga atingerea stăruitoare a viselor. Iar Frank – dacă acela era Frank – avea dreptate într-o oarecare măsură. Eram convinsă că, dacă ar fi posibil un asemenea lucru, Bree și-ar dori ambii tați la nuntă.

Eram trează de-a binelea, dar stăteam mult prea comod ca să mă mișc. Afară ploua; doar o bură, dar aerul era îndeajuns de rece și de umed ca să facă mai ispititor cuibul de pilote decât perspectiva îndepărtată a unei cafele fierbinți. Mai ales că pregătirea cafelei presupunea un drum până la pârau ca să aduc apă, întetirea focului de tabără – oh, Doamne, lemnele sigur erau umede, chiar dacă focul nu se stinsese complet –, măcinarea boabelor de cafea într-o

piuliță de piatră și fierberea lor, în timp ce frunze ude mi s-ar furișa în jurul gleznelor și picături de apă mi-ar cădea de pe crengile aplecate ale copacului direct pe ceafă.

Tremurând la un asemenea gând, am tras pilota de deasupra peste umărul dezgolit și am preferat să reiau în minte lista de pregătiri pe care o alcătuisem înainte de a adormi.

Mâncare, băutură... din fericire, nu trebuia să-mi fac griji din pricina asta. Jocasta, mătușa lui Jamie, se va ocupa de aceste pregătiri, sau mai curând majordomul negru, Ulysses. Oaspeți la nuntă – asta nu era o problemă. Ne aflam în mijlocul celei mai mari adunări a scoțienilor din Highlands din colonii, iar mâncarea și băutura se găseau din belșug. Nu vor fi necesare invitații imprimate.

Bree va avea o rochie nouă – un dar tot din partea Jocastei. Una din lână, de culoare bleumarin – mătasea era scumpă și nepractică pentru viața în sălbăcie. Nu semăna cu rochia din satin alb cu o floare de portocal pe care mi-o imaginasem pentru ea în ziua nunții – dar aceasta nu prea era o nuntă pe care cineva și-ar fi închipuit-o prin 1960.

M-am întrebat ce părere ar fi avut Frank despre soțul Briannei. Probabil că l-ar fi agreat; Roger era istoric – ori fusese cândva – ca și Frank. Era inteligent și avea simțul umorului, talent muzical și era un bărbat amabil, întru totul devotat Briannei și micuțului Jemmy.

Lucru admirabil, desigur, având în vedere circumstanțele, am gândit privind înspre negură.

Recunoști asta, da? Cuvintele s-au alcătuit în urechea internă de parcă el le-ar fi rostit ironic, râzând atât de el însuși, cât și de mine.

Jamie s-a încruntat și mi-a strâns fesa, pușând în somn.

Știi că da, am răspuns în gând. *Întotdeauna am făcut asta, și știi prea bine, așa că dă-mi pace, bine?*

Mi-am întors spinarea spre aerul de afară și mi-am așezat capul pe umărul lui Jamie, căutând refugiu în senzația dată de moliciunea pânzei boțite a cămășii lui.

Socoteam că Jamie era mai puțin înclinat decât mine – ori probabil decât Frank – să îl laude pe Roger pentru că îl accepta pe Jemmy drept fiul său. Pentru Jamie era o chestiune de obligație; un

bărbat onorabil nu ar fi putut face altceva. Și eu știam că Jamie avea îndoieli privind capacitatea lui Roger de a întreține și de a proteja o familie în sălbăticia din Carolina. Roger era înalt, bine clădit și capabil – dar „boneta, centura și sabia“ erau pentru Roger cuvinte dintr-un cântec; pentru Jamie, erau instrumentele meseriei lui.

Brusc, Jamie m-a strâns de fesă, iar eu am tresărit.

– Englezoaico, a spus el cu glas somnoros, te zvârcolești ca o broscuță în mâna unui copilăș. Vrei să te ridici pentru a merge la privată?

– Ah, deci te-ai trezit, am spus, simțindu-mă oarecum ridicolă.

– Acum, da, a replicat el.

Și-a retras mâna și, gemând, s-a întins. Cu degetele larg desfăcute, labele picioarelor lui au apărut la capătul celălalt al pilotei.

– Iartă-mă. N-am vrut să te trezesc.

– Ei, nu te mai deranja, m-a asigurat el.

Și-a dres glasul și și-a trecut o mână printre șuvițele roșcate ale părului lăsat liber, apoi a clipit iute de câteva ori.

– Visam ca un diavol; așa mi se ntâmplă când mi-e frig.

Și-a ridicat capul și s-a uitat dezaprobat printre gene spre capătul pilotei, mișcându-și degetele expuse.

– Oare de ce nu m-am culcat cu ciorapii în picioare?

– Serios? Și ce-ai visat? l-am întrebat cu o mică înțepătură de neliniște.

Speram că nu avusese vreun vis care să semene cu ale mele.

– Cai, a răspuns el, spre ușurarea mea.

Am râs.

– Ce fel de vise diavolești ai putut avea în legătură cu caii?

– Of, Doamne, a fost îngrozitor.

S-a frecat la ochi cu pumnii și a clătinat din cap, încercând să-și alunge visul din minte.

– Avea legătură cu regii irlandezi. Mai ții minte ce a povestit MacKenzie despre ei aseară, la foc?

– Regi ir... Of! Mi-am amintit și am râs din nou. Da, țin minte.

Noaptea trecută, copleșit de triumful logodnei, Roger distrase lumea strânsă în jurul focului cu cântece, poeme și anecdote

istorice – între care una era legată de ritualurile de încoronare ale vechilor regi irlandezi. Un asemenea ritual îi cerea candidatului să se împerecheze cu o iapă albă în fața mulțimilor, probabil pentru a-și dovedi virilitatea – deși eu cred că asta ar fi mai curând o dovadă de *sangfroid*¹ din partea respectivului domn.

– Eu aveam grijă de cal, m-a informat Jamie. Și *totul* mergea anapoda. Bărbatul era prea scund, iar eu trebuia să-i găsesc ceva pe care să se urce. Am găsit un bolovan, dar nu l-am putut ridica. Apoi, un taburet, dar am rămas cu un picior al taburetelui în mână. Apoi am încercat să stivuiesc niște cărămizi pentru a face o platformă. Dar ele s-au fărâmițat, transformându-se în nisip. În cele din urmă, au spus că nu e nimic, vor tăia picioarele iepei, iar eu încercam să îi împiedic să facă așa ceva, omul care avea să devină rege se trăgea de pantaloni și se plângea că nasturii șlițului nu vor să se desfacă, apoi cineva a observat că iapa era *neagră*, și nu se cuvenea.

Am pufnit, înăbușindu-mi râsul cu cămașa lui, fiindcă mă teameam că voi trezi pe cineva care dormea în apropierea noastră.

– Și atunci te-ai trezit?

– Nu. Dintr-un motiv anume, m-am simțit foarte jignit de asta. Am spus că *merge* și așa, de fapt, caii negri sunt mult mai buni, toată lumea știe că cei albi au vederea mai slabă, și am zis că mânzul ar fi fost orb. Dar ei au spus: nu, nu, calul negru aduce ghinion, iar eu am insistat că dimpotrivă și...

S-a oprit ca să-și dreagă vocea.

– Și?

A ridicat din umeri, s-a uitat pieziș spre mine, și o ușoară roșeață a început să i se întindă pe pielea gâtului.

– Mda, în fine. Am spus că va fi bine și că o să le arăt eu. Am apucat iapa de crupă, ca să nu se miște, și mă pregăteam să... să devin eu rege al Irlandei. *Atunci* m-am trezit.

Am pufnit și am icnit și am simțit și corpul lui Jamie scuturat de râsul înăbușit.

¹ „Sânge-rece“ (în fr. în orig.) (n. tr.).

- Oh, acum *chiar* că-mi pare rău că te-am trezit! Mi-am șters ochii cu un colț al pilotei. Sunt convinsă că asta a însemnat o mare pierdere pentru irlandezi. Deși mă întreb se simțeau reginele Irlandei în legătură cu o asemenea ceremonie, am adăugat eu.

- Nu cred că, prin comparație, doamnele ar suferi mai mult, m-a asigurat Jamie, deși am auzit că unii bărbați preferă...

- Nu la *asta* mă gândeam, l-am întrerupt. Mă refeream la igienă. Dacă înțelegi ce vreau să zic. A pune căruța înaintea cailor e una, dar a pune calul înaintea reginei...

- Ah, da.

Era îmbujorat de răs, însă s-a înroșit și mai tare auzind asta.

- Englezoaico, poți spune tot ce poțestești despre irlandezi, dar eu cred că și ei se spală din când în când. Și, în acea situație, poate că regele a găsit că o fărâma de săpun i-ar fi fost de folos în... în...

- *In media res*? am sugerat eu. Sigur nu. Cum să zic? La urma urmelor, comparativ vorbind, calul e foarte mare...

- E o chestiune de dorință, englezoaico, nu doar de spațiu, a spus el, aruncându-mi o privire dojenitoare. Și consider că un bărbat are nevoie de nițică încurajare, având în vedere situația. Chiar și *in media res*, a adăugat el. Nu l-ai citit pe Horațiu? Sau pe Aristotel?

- Nu. Nu putem fi educați cu toții. Și n-am prea avut timp să citesc din Aristotel, mai ales după ce am auzit că a plasat femeile ceva mai jos de viermi în clasificarea lumii naturale.

- Omul acela nu a fost căsătorit, a replicat Jamie plimbându-și mâna încet pe spatele meu, atingând oasele șirei spinării prin cămășuță. Altfel sigur ar fi descoperit oasele, nu?

Am zâmbit și am dus o mână spre umărul obrazului său, care se ridica drept și curat deasupra firelor de păr roșcate, scurte și aspre, de pe maxilar.

Când am făcut asta, am observat cerul luminându-se; capul lui Jamie se profila pe pânza de culoare deschisă a adăpostului nostru, dar i-am putut vedea limpede fața. Expresia lui mi-a adus aminte exact de ce își scosese ciorapii în noaptea precedentă. Din păcate, amândoi fuseserăm atât de obosiți după îndelungile festivități încât adormiserăm într-o jumătate de îmbrățișare.

Am socotit că această amintire apărută târziu era destul de liniștitoare, oferind o explicație atât pentru starea cămășutei mele, cât și pentru visele din care mă trezisem. În același timp, am simțit un curent rece și degete strecurându-se pe sub pilotă și nu am mai avut nicio îndoială în legătură cu cine mă sărutase cu puțin timp înainte de a mă trezi.

- Sărută-mă, i-am spus brusc lui Jamie.

Niciunul dintre noi nu se spălase pe dinți, dar, îndatoritor, el și-a atins buzele de ale mele, după care, când l-am prins de ceafă și l-am tras mai aproape, și-a sprijinit greutatea într-o mână, pentru a aranja încălceala de așternuturi din jurul picioarelor noastre.

- Hm? a spus când i-am eliberat ceafa și a strâns din pleoape până când ochii săi albaștri au devenit niște mici triunghiuri întunecate. Ei, ca să fim siguri, englezoaico. Dar trebuie să ies puțin afară.

A dat la o parte pilota și s-a ridicat. Așa cum stăteam jos, am avut parte de o priveliște nu tocmai obișnuită pe sub poalele cămășii lui lungi din pânză. Speram că ceea ce vedeam nu era urmarea coșmarului pe care-l avusese, dar am considerat că era mai bine să nu îl întreb.

- Ai face bine să te grăbești, i-am zis. Se luminează; curând, oamenii vor începe să se trezească și să umble de colo colo.

A dat aprobator din cap și a ieșit. Am rămas întinsă, trăgând cu urechea. În depărtare se auzeau câteva păsări ciripind, dar era toamnă, nici măcar lumina deplină nu putea dezlănțui corurile zgomotoase ale primăverii și ale verii. Muntele și numeroasele tabere încă dormitau, dar am auzit foșnete și mișcări ușoare în jur.

Mi-am trecut degetele prin păr, înfoidu-l în jurul umerilor, după care m-am rostogolit și am căutat sticla cu apă. Simțind aer rece pe spinare, am aruncat o privire peste umăr, însă zorile sosiseră, iar negura se risipise; aerul de afară era cenușiu, dar neclintit.

Am pipăit inelul din aur de pe mâna stângă, înapoiat noaptea precedentă și încă nefamiliar pe degetul meu după o absență atât de îndelungată. Probabil că inelul îl chemase pe Frank în visele mele. Și poate că astă-seară, la ceremonia nunții, îl voi atinge din nou, în

mod voit, și voi spera că Frank va putea vedea prin ochii mei fericirea ficei lui. Însă deocamdată el dispăruse, lucru care m-a bucurat.

Un sunet slab, nu mai sonor decât chemările îndepărtate ale păsărilor, a plutit prin aer până la mine. Țipătul scurt al unui copil care se trezește.

Cândva socotisem că, indiferent de circumstanțe, într-un pat matrimonial nu trebuie să existe decât două persoane. Continuam să gândesc la fel. Cu toate astea, un bebeluș era mai greu de alungat decât fantoma unei foste iubiri; patul Briannei și al lui Roger trebuia așadar să suporte trei persoane.

Marginea pânzei s-a ridicat și a apărut fața lui Jamie, agitat și alarmat.

– Claire, ai face bine să te scoli și să te îmbraci, mi-a spus el. Soldații s-au strâns lângă pârâu. Unde-mi sunt ciorapii?

M-am ridicat în capul oaselor, iar în josul versantului tobele au început să bată.

Ceața rece persista ca fumul în adânciturile din jur; un nor se așezase pe Mount Helicon ca o găină căzută cloșcă peste un singur ou, iar aerul devenise dens din cauza umezelii. Am privit cu ochii împăienjeniți spre o porțiune de iarbă înaltă, unde un detașament al Regimentului 67 Highland era aliniat în toată splendoarea uniformelor în apropiere de pârâu, în timp ce tobele duriau, iar cimpoierul companiei cânta mândru, fără să se sinchisească de ploaie.

Îmi era foarte frig și mă uitam chiorâș la toate. Mă culcasem anticipând că mă voi trezi având în față o cafea fierbinte, un dejun hrănitor, după care vor urma două nunți, trei botezuri, două extracții de dinți, excizia unei unghii infectate de pe piciorul cuiva și alte forme distractive de relații sociale normale, care impuneau consumul de whisky.

Însă fusesem trezită de vise tulburătoare, atrasă într-un flirt, apoi târâtă afară *in medias res*, la naiba, pentru a asculta cine știe ce proclamație. Și încă nu îmi băusem cafeaua.

Scoțienilor din tabără le trebuise ceva timp până să se trezească și să coboare bălăbănindu-se spre poalele muntelui, iar cimpoierul

se cam împurpurase la față. În cele din urmă, a cântat ultimele măsuri și a încheiat totul cu un hârâit. Ecourile încă răsunau reflectate de coasta muntelui când locotenentul Archibald Hayes a pășit în fața oamenilor lui.

Accentul nazal și ascuțit al locotenentului Hayes se distingea foarte clar, iar vântul care bătea din spatele lui îi venea în ajutor. Totuși, eram convinsă că oamenii aflați mai sus pe versantul muntelui auzeau foarte puține dintre spusele lui. Noi ne aflam la poalele pantei, la cel mult douăzeci de metri de locotenent, astfel că am putut auzi fiecare vorbă, deși îmi clănțăneau dinții de frig.

– *Din partea EXCELENȚEI SALE WILLIAM TRYTON, reprezentant al Maiestății Sale, guvernator și comandant suprem în și peste această provincie*, a citit Hayes, ridicând glasul până la răcnet, pentru a fi auzit, în ciuda zgomotelor produse de vânt și de apă, dar și a murmururilor premonitorii ale mulțimii.

Umezeala învăluia copacii și stâncile într-un fel de abur, norii scuipeau când stropi de ploaie, când lapoviță. Iar rafalele trecătoare de vânt făceau ca temperatura să coboare până spre zero grade. Fluierul piciorului stâng, și așa sensibil la frig, a început să mă doară în locul unde mi-l rupsesem în urmă cu doi ani. O persoană înclinată să dea crezare semnelor și metaforelor ar fi fost ispitită să facă comparații între vremea urâtă și citirea proclamației guvernatorului, am gândit eu – perspectivele erau la fel de deprimante și de înfricoșătoare.

– *Prin urmare*, a răcnit Hayes, fulgerându-i cu privirea pe oamenii din mulțime pe deasupra hârtiei pe care o ținea în mâini, *am primit informații că un mare număr de persoane răzvrătite și necuviincioase s-au adunat tumultuos în orașul Hillsborough, pe 24 și pe 25 ale lunii trecute, în cursul ședinței Curții Superioare de Justiție a respectivului comitat, pentru a se opune măsurilor juste luate de Guvern, și, prin încălcarea vădită a legilor ținutului lor, l-au atacat cu barbarie pe judecătorul asesor în timp ce își exercita îndatoririle, au bătut cu barbarie și au rănit alte câteva persoane în timpul ședinței respectivei Curți și au proferat jigniri și insulte la adresa Guvernului Maiestății Sale, comițând cele mai violente fapte împotriva*

persoanelor și a proprietăților locuitorilor respectivului oraș, bând și rostind blesteme împotriva regelui lor suveran George și dorind succesorul pretendentului la tron...

Hayes a făcut o pauză și a răsuflat adânc pentru a putea încheia de citit următoarele paragrafe. Trăgând aer în pieptul cu un șuierat sonor, a continuat:

În acest scop, pentru ca persoanele respective amestecate în deja descrisele acte revoltătoare să poată fi aduse în fața justiției, potrivit recomandării și cu consimțământul Consiliului Maiestății Sale, emit această proclamație, prin care le cer și le ordon cu severitate tuturor judecătorilor de pace din acest guvern să efectueze anchete privind fărâdelegile citate anterior și să obțină depozițiile de la persoana sau persoanele care vor veni în fața lor pentru a prezenta informații privind acuzațiile descrise mai sus; depoziții care îmi vor transmite mie, cu scopul de a fi prezentate în fața Adunării Generale, la New Bern, în a 30-a zi a lunii noiembrie viitor, dată care rămâne prorogată pentru rezolvarea imediată a acestei probleme.

Hayes a inspirat cu un ultim efort; avea fața la fel de împurpurată ca a cimpierului.

– *Scrisă de mâna mea și sub Marele Sigiliu al Provinciei, la New Bern, în ziua de 18 octombrie, în al zecelea an al domniei Maiestății Sale, Anno Domini 1770. Semnat, William Tryon, a încheiat Hayes, cu un pufnet final de răsuflare transformată în aburi.*

– Știi ceva? i-am atras atenția lui Jamie. Cred că, în afară de încheiere, asta a fost o singură frază. Uimitor lucru, chiar și pentru un politician.

– Sst, englezoaico! a spus el, cu ochii încă ațintiți asupra lui Archibald Hayes.

S-a auzit murmurul reținut al mulțimii din spatele meu, exprimând interes și consternare, dar și o oarecare doză de amuzament față de frazele despre toasturi trădătoare.

Aceasta era o adunare a scoțienilor din Highlands, mulți dintre ei exilați în colonii după Revolta Stuartilor, iar dacă Archie Hayes luase notă în mod oficial de ceea ce se spusese cât cupele de bere și de whisky circulasera în jurul focurilor noaptea trecută... însă el

avea sub comandă patruzeci de soldați și, indiferent de părerile lui despre regele George și posibilele blesteme la adresa monarhului, avea înțelepciunea de a le păstra pentru sine.

Chemăți de durutul tobelor, aproape patru sute de scoțieni din Highlands înconjuraseră mica plajă de pe malul pârâului. Bărbații și femeile se adăposteau printre copacii de deasupra luminișului, înfășurându-se în tartane și în rochiile largi pentru a se feri de vântul care se întetea. Judecând după chipurile împietrite de sub șalurile și bonețele fluturând în vânt, și ei își păstrau părerile pentru sine. Desigur, expresiile de pe fețele lor puteau fi provocate de frig sau de o precauție firească; și obrajii mei erau înghețați, vârful nasului îmi amortise și încă de la începutul zilei nu-mi simțeam labele picioarelor.

– Cei care doresc să facă declarații privind aceste chestiuni extrem de grave pot să mi le încredințeze în deplină siguranță, a anunțat Hayes, cu fața lipsită de orice expresie. Eu voi rămâne în cortul meu, împreună cu secretarul, tot restul zilei. Dumnezeu să îl apere pe Rege!

I-a înmănat proclamația caporalului, a făcut o plecăciune spre mulțime în semn că oamenii își puteau vedea de ale lor, apoi s-a întors scurt spre cortul din pânză ridicat în apropierea copacilor. Stindardele regimentului fluturau alături.

Tremurând, mi-am furișat o mână prin despicătura mantiei lui Jamie și m-am prins de brațul lui îndoit, căldura corpului său liniștindu-mă. El mi-a strâns sub cot mâna înghețată, dar nu a coborât privirea spre mine; mijind ochii pentru a-i feri de asprimea vântului, îl studia pe Archie Hayes, care stătea cu spatele spre noi.

Un bărbat îndesat și solid, nicidecum înalt, dar având o prezență impozantă, locotenentul a pășit hotărât, neluând parcă în seamă mulțimea adunată pe coastă. A dispărut în cort, lăsând clapa de la intrare ridicată ca o invitație.

Nu era prima oară când admiram fără să vreau instinctele politice ale guvernatorului Tryon. Cu siguranță că proclamația era citită în orașele și satele din întreaga colonie; ar fi putut apela la un magistrat local sau la un șerif pentru a-și transmite mesajul oficial plin de furie către Adunare. Însă el se deranjase să-l trimită pe Hayes.